

Подільська Зоря

Актуально

НАБУ і САП викрили організовану групу, причетну до легалізації 460 млн грн на елітному будівництві під Києвом. Про це повідомила пресслужба Національного антикорупційного бюро України. "Про підозру повідомили одному з її учасників - Андрію Єрмаку колишньому керівнику Офісу Президента України", - зазначили в НАБУ. Повідомлено про підозру за ч. 3 ст. 209 КК України (легалізація (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом). Слідство вважає, що організована група загалом намагалася легалізувати 460 млн грн на елітному будівництві під Києвом.

Українська перемовна група давно передала Росії списки на обмін у форматі "1000 на 1000", який обцяв американський президент Дональд Трамп, але Москва сторона затягує процес, звинувачуючи в цьому Україну. Про це заявив омбудсман України Дмитро Лубінець. За його словами, робота щодо обміну не припинилася, але процес гальмують. "Коли ти навіть про щось домовився з росіянами - ти ніколи не можеш бути на 100% впевнений, що це буде дотримано російською стороною. Насправді робота не зупинилася. Кожного дня відбуваються робочі процеси, перемовні процеси", - заявив Лубінець.

Українці, яким не вистачає страхового стажу для виходу на пенсію, можуть його сформувати самостійно. На сьогодні мінімальний платіж за один місяць стажу розраховується як 22% від поточної "мінімалки" і становить 1 902,34 грн. Проте варто врахувати: якщо ви плануєте разово докупити стаж за попередні періоди, які вже минули, ця сума подвоюється згідно з вимогами закону. У такому разі вартість місяця становитиме 3 804,68 грн, а всю суму за обраний термін необхідно буде внести одним платежем одразу після підписання договору.

Букмекери віддають Усикові майже беззаперечну перевагу в бою з Верховеном за титул WBC. Поєдинок за чемпіонський титул у суперважкій вазі між Александром Усиком та Ріко Верховеном відбудеться 23 травня в Єгипті. На кону стоятиме пояс чемпіона світу за версією WBC. 39-річний Усик - один із найуспішніших боксерів сучасності. Він був абсолютним чемпіоном у важкій вазі та двічі ставав абсолютним чемпіоном у суперважкому дивізіоні. На професійному рівні українець провів 24 бої та виграв усі. Його суперник - 37-річний Ріко Верховен - вважається одним із найсильніших кікбоксерів в історії. Він понад 11 років утримував титул чемпіона світу в Glory та має 66 перемог у 76 поєдинках. Букмекерські контори опублікували перші коефіцієнти на бій. Фаворитом вважається Усик - на його перемогу дають 1.045. На перемогу Верховена коефіцієнт становить 8.20. Це означає, що шанси нідерландця на титул оцінюються менш ніж у 4%.

Майже 70% українських учителів задоволені своєю професією. Водночас основними причинами розчарування у роботі педагога вважають низьку оплату праці, багато паперової роботи та додаткове навантаження. Наразі у школах найбільше не вистачає викладачів іноземних мов. Четверть педагогів займаються репетиторством. Про це свідчать результати дослідження, повідомляє Міністерство освіти і науки. Середній вік українського вчителя - 45 років. Лише приблизно кожний десятий студент педагогічних спеціальностей (14,4%) працює в закладах освіти під час навчання. Станом на 2025 рік середня заробітна плата вчителів становила близько 14 255 гривень, що на понад 30% нижче за середню в Україні. При цьому 73,2% педагогів назвали оплату праці головною причиною розчарування в професії.

"Дякую" чи "спасибі": як правильно сказати українською. Філологиня пояснює, що спасибі має глибоке коріння і походить від вислову "спаси, Боже" (або "спаси Біг"), який з часом злився в одне слово. "За своїм походженням "спасибі" - спільнослов'янське, а отже, це не калька з російської мови, як іноді помилково вважають", - наголошує Острозька. Варто зазначити, що це слово зафіксоване у Словнику Бориса Грінченка - виданні, у якому свідомо уникали російнізмів. Крім того, "спасибі" активно вживали українські класики, а в народній мові досі збереглося безліч фразеологізмів із цим словом. Слово "дякую" є ще давнішим за "спасибі".

ВІДДАЛИ ЖИТТЯ ЗА УКРАЇНУ!

Йому було 37 років.

Дмитро Кравченко народився 31 жовтня 1987 року у Вінницьких Хуторах. Після закінчення 11 класів місцевої школи здобув професійну освіту

9 травня Вінницька громада знову схилила голову в скорботі, проводжаючи останньою землею дорогою відданого сина Батьківщини - **Дмитра КРАВЧЕНКА** із Вінницьких Хуторів.

Чоловік став на захист України від російських окупантів узимку 2024 року. Був старшим стрільцем кулеметного взводу 158-ї окремої механізованої бригади. Свій останній бій воїн прийняв торік 8 серпня 2025 року на Курському напрямку.

у Вінницькому фаховому коледжі будівництва, архітектури та дизайну КНУБА за спеціальністю "Економіст підприємства". Працював на будівництві.

Зі слів рідних, Дмитро був людиною з великим серцем - надзвичайно щирим, добрим і чуйним. Захоплювався грою в шахи та риболовлю, дуже любив котів і собак, яких часто з вулиці забирав додому - виходжував і доглядав.

"Діма був наймолодшою дитиною у сім'ї, але це не позначилося на його характері. Він виріс самодостатньою та відповідальною особистістю. Горю стояв за двох своїх сестер, мав дуже теплі стосунки зі старшим братом. А також мів міцно дружити і цінував дружбу, - розповідає мати полеглого воїна Лідія Дмитрівна. - Які б труднощі його не спіткали, Діма завжди зберігав оптимізм і життєрадісність. Він неабияк любив свою роботу. Казав, бачити, як під власними руками цеглина за цеглиною виростає нова будівля - це справжнє диво, адже це про щастя і чийсь здійснені мрії..."

Висловлюємо співчуття рідним та близьким. Вічна пам'ять і шана полеглим Захисникам України!

Вінницька та Лука-Мелешківська громади знову у жалобі - на фронті загинув молодший лейтенант Збройних Сил України **Олександр КРАВЦОВ**.
Олександр "Sun" Кравцов загинув, боронячи Україну на Донеччині. З початком широкомасштабного російського вторгнення він активно допомагав фронту, поєднуючи волонтерство з власною підготовкою до служби: самостійно опановував збірку та налаштування дронів, навчався пілотуванню. А вже у 2024 році склав військову присягу. У 71-й окремій егерській бригаді Десантно-штурмових військ пройшов шлях від солдата до молодшого лейтенанта, був командиром групи спеціального призначення. Захисник тривалий час вважався зниклим безвісти... Довгі місяці невідомості стали тяжким випробуванням для рідних, близьких і всієї громади. Жила надія, жевріла віра у добре диво, у те, що він повернеться додому, обійме найдорожчих, знову пройде рідними вулицями. Але, на жаль, страшна звістка обірвала ці сподівання... Життя воїна обірвалося 27 листопада 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу села Трудове Волноваського району. Йому навечно залишилося 38.

"Патріотизм Олександра не був показним. У найважчий для країни час він просто зробив свій вибір. Це була свідомо позиція людини, яка цінує рідну мову, береже традиції та готова захищати Батьківщину, - розповідають рідні полеглого воїна. - З перших днів повномасштабного вторгнення Олександр активно донатив, а також разом із другом виготовляв спецзасоби для військових. Коли ж прийшов його час - не вагався. Для нього не було нездійсненних завдань, він вперто йшов своїм шляхом, постійно навчався та допомагав іншим. За непохитність, волю і доброту його всі - і тут, і на передовій - називали "Sun" - Сонце".

Олександр Кравцов народився 21 березня 1986 року у Вінниці. Навчався у загальноосвітній школі №32, а згодом на відмінно закінчив факультет філології та соціальної педагогіки Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського. Працював у провідних IT-компаніях світу, у цій сфері досяг високого рівня, знав багато іноземних мов. У шлюбні виховував двох дітей, був надійною опорою для матері та сестри. А ще для своєї сім'ї Олександр власними руками побудував будинок у селі Майдан-Чапелський Лука-Мелешківської громади.

"Олександр був дуже різнобічною особистістю, талановитим в усьому. Багато читав, гарно грав на гітарі, любив подорожувати. На своєму велосипеді він кілька разів проїхав усю Україну - від заходу до сходу. У подорожі часто брав із собою дітей, навіть коли ті ще були зовсім малі, бо цінував кожну хвилину, проведену з родиною", - кажуть рідні.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким. Вічна пам'ять і шана полеглим Захисникам України!

Відвідали ветерана Другої світової

У День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, сільський голова Василь Романюк разом із старостою Александром Бондарем відвідали єдиного у Якушинецькій громаді учасника бойових дій у Другій світовій війні,

97-ми річного жителя села Ріжок - **Анатолія Васильовича КОЛОМІЙЦЯ**.

Василь Романюк вручив подарунки та подякував ветерану за внесок у перемогу над нацизмом, побажав сили та міцного здоров'я, аби зустріти ще одну Перемогу - над рашизмом.

Попри поважний вік, ветеран радо зустрів гостей, ділився спогадами, життєвою мудрістю та навіть провів до самих воріт і довго ще махав рукою на прощання.

Анатолій Васильович ще має непогане на свої роки здоров'я, живе самостійно, щоденно його відвідує соціальний працівник, допомагає у побутових справах, а найголовніше - дарує увагу та людське спілкування.

Народився ветеран у Ріжку, все життя важко трудився в колгоспі та на фермі. Був одружений, разом із дружиною виховали 6 дітей, 5 дівчат та 1 сина.

Дотепер займається бжолярством попри свій поважний вік.

Життєвий шлях Анатолія Васильовича - це приклад мужності, працьовитості та незламності українського духу.

За матеріалами Якушинецької ТГ.

СПОМИН ПРО ЧОРНОБИЛЬ

До Міжнародного дня пам'яті про Чорнобильську катастрофу, у Якушинецькій громаді зібралися, щоб вшанувати людей, які взяли на себе відповідальність і захищали світ від радіаційного лиха. Аварія на Чорнобильській АЕС назавжди змінила долю України і світу.

Через 40 років, ми вже знаємо більше: про причини, про наслідки, про масштаби, і про ціну, яку заплатили ліквідатори за порятунок людських життів.

Перед початком заходу до запрошених звернувся сільський голова Василь Романюк, він зауважив що цінує можливість висловити свою вдячність та повагу учасникам ліквідації та вдовам чорнобильців особисто. "Дякую за витримку, за відповідальність, за виконаний обов'язок. Ви стали там, де було найнебезпечніше. І зробили те, без чого не було б спокійного життя для інших. Там, у Прип'яті, залишилися не лише ваші зусилля і дні роботи. Там залишилося ваше здоров'я, сили, мо-

лодість", - зауважив очільник громади.

Ліквідаторам та вдовам чорнобильців від Якушинецької сільської ради було вручено пам'ятну медаль "За участь в ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції" 40 років героїчного подвигу" та грошові премії.

Ми можемо не щодня про це говорити вголос... Але це не означає, що ми не пам'ятаємо. Ви - частина історії нашої держави країни. Дякуємо вам за вашу силу, за вашу витримку, за ваш приклад. Бажаємо вам здоров'я, спокою і людської шани.
Слава Україні.

"Горить, не гасне пам'яті свіча" - мистецький проєкт, що об'єднав творчість, пам'ять і вдячність

8 травня, у День пам'яті та примирення, на Алеї слави загиблим у Другій світовій війні у с. Вінницькі Хутори відбувся мітинг пам'яті та покладання квітів у рамках мистецького проєкту "Горить не гасне пам'яті свіча".

Спільно із комунальним закладом Вінницько-Хутірська дитяча школа мистецтв, Вінницько-Хутірським ліцеєм, бібліотекою-філією №4 ВМЦБС та Вінницько-Хутірським старостинським округом громада об'єдналася, щоб вшанувати пам'ять загиблих у роки Другої світової війни та всіх, хто віддав життя за мир і свободу України.

Біля пам'ятника воїнам-односельчанам відбулося покладання квітів та хвилина мовчання. У тиші молитви й щирих слів присутні згадали тих, чий долі назавжди залишили слід в історії нашого народу.

Продовженням заходу стали благодійний ярмарок, майстер-клас із виготовлення воскових свічок та тематична концертна про-

Аріною, Мілана Андрійчук, Вікторія Кравченко, Марія Корнійчук, Яна Гаязетдінова, Анастасія Катеринюк, Олег Козяр, Влада Андрійчук та Софія Олійник, Єва Шаповал, Наталія Ковальова, Катерина Радецька-Гулеватенко, хореографічний колектив "Мальви" та вихованці дитячого вокального ансамблю "Веселі дівчачки".

Кожен номер був наповнений щирими емоціями, болем, вірою та любов'ю до рідної землі. У час війни мистецтво стає голосом душі, підтримкою та світлом, яке не дозволяє згаснути пам'яті.

Щиро дякуємо всім учасникам, керівникам творчих колективів, викладачам, батькам та глядачам за атмосферу єдності й підтримки. Особливо вдячність нашим Захисникам і Захисницям - саме завдяки вашій мужності ми маємо можливість творити, співати, танцювати та берегти українську культуру. Низький уклін кожному, хто стоїть на захисті України. Вічна пам'ять Героям, які віддали життя за нашу свободу. Пам'ять - це не лише про минуле. Це про нашу відповідальність берегти правду, цінувати мир і передавати наступним поколінням силу єдності та любові до рідної землі.

Ваші руки вирощують не лише урожай - вони вирощують надію, віру та силу незламної країни

У важкий час для країни справжня сила нації проявляється не лише на передовій, а й у щоденній праці мільйонів українців у тилу. Поки наші захисники тримають небо і землю, у селах невтомно працюють українські трударі. Вони вкотре доводять: українське серце - велике, щире й незламне.

На власних городах і присадибних ділянках люди вирощують овочі та фрукти, зернові, тримають хвостатих та пернатих у хліві, працюють з раннього ранку до пізнього вечора, аби зібране стало підтримкою для тих, хто сьогодні ціною власного життя та здоров'я захищає нашу землю.

Домашня консервація, овочі, фрукти, продукти тривалого зберігання - усе це готується з особливою турботою та теплом. У кожному банку господинікладають не лише працю, а й віру та вдячність нашим воїнам. Адже для українського захисника важливо не тільки отримати необхідні продукти, а й відчуті: про нього пам'ятають, його чекають, ним пишаться.

Чи був минулорічний урожай щедрим на донати? З впевненістю скажемо "так"!

Частина зібраної продукції була передана для польових кухонь та волонтерської їдальні "Чумацький шлях" Наташа Билівол, де щодня готують гарячі страви для наших військових. Саме завдяки підтримці небайдужих людей захисники мають можливість відчуті бодай частинку

домашнього тепла навіть далеко від рідного дому. Адже дехто без "салька" і "цібульки" воювати відмовляється.

Особливо цінною стала підтримка для військових, які проходять лікування та реабілітації КНП ВОР "Клінічний Центр інфекційних хвороб", Вінницький обласний клінічний медичний реабілітаційний центр, Державна установа "ТМО МВС України по Вінницькій області". Для багатьох поранених бійців домашні смаколики стали справжнім нагадуванням про рідний дім, родинне тепло та мирне життя, за яке вони продовжують боротися.

За кожною переданою коробкою, кожною банкою консервації, кожним пакунком стоять людські історії - історії небайдужості, єдності та великої любові до України. Хтось допомагав врожаєм зі свого городу, хтось - власною працею, хтось - часом і силами. Але всіх об'єднало одне: бажання підтримати наших захисників і захисниць.

Особливо щемливо усвідомлювати, що багато людей працювали на землі попри втому, тривоги й фінансові труднощі. Бо кожен розумів: допомога фронту - це справа не лише зброї, а й серця.

Щира вдячність кожному жителю с. Тростянець, с. Латанці, с. Шендерів, с. Зозів с. Ганівка, селам Тиврівщини, парафіянським громадам на чолі з о. Анатолієм Анатолій Блащук та о. Ігорем Шахнюком, крафтовим виробникам "Пан Кабан" та всім хто долучився до цієї доброї справи. Низький уклін кожному, хто сів, доглядав, збирав і віддавав частинку себе заради наших захисників. За натруджені руки, за безсонні думки, за молитви, яка простала разом із врожаєм. Саме завдяки таким людям Україна тримається, бореться і обов'язково переможе.

За матеріалами фейсбук-сторінки Оксани Іванькової, очільниці ГО "Подільська ластівка".

грама, підготовлена творчими колективами й талановитою молоддю громади. Спільно з Комунальним закладом Вінницько-Хутірська дитяча школа мистецтв та закладом культури Вінницька централізована клубна система вдалося створити вечір, у якому музика й танець стали мовою серця, мовою пам'яті, надії та любові до України.

У концертній програмі взяли участь талановиті вихованці та творчі колективи: Надія Назарчук, Юлія Романюк з донечкою

100 днів на посаді начальниці Вінницької ОВА: Наталя Заболотна підсумувала перші результати та окреслила пріоритети подальшої роботи

Минуло перші 100 днів відтоді, як Наталя Заболотна офіційно очолила Вінницьку обласну військову адміністрацію. З цієї нагоди вона вперше у форматі пресконференції підсумувала результати роботи команди за цей період, окреслила ключові досягнення, актуальні виклики та визначила пріоритети подальшої діяльності ОВА.

Передусім - незмінний фокус на підтримці Сил безпеки та оборони України. Йшлося про обсяги вже виділеного та запланованого фінансування, а також про системне об'єднання ресурсів області, територіальних громад, бізнесу та волонтерського сектору.

За словами Наталі Заболотної, основне завдання максимально оперативно реагувати на запити військових, закривати нагальні потреби підрозділів і послідовно посилювати обороноздатність регіону

та країни в цілому.

Окрема увага - реалізація політики героїв у Вінницькій області. Очільниця ОВА поінформувала про створення управлінні ветеранської політики, а також про відкриття ветеранських приймалень при районних військових адміністраціях. Важливим напрямом визначено розвиток мережі ветеранських просторів і підтримку ветеранського спорту в області як інструменту соціальної адаптації та реінтеграції захисників.

"Ветеранська політика повинна працювати не тільки в обласному центрі. Вона має бути у кожному

районі, у кожній громаді, якомога ближче до людини", - акцентувала посадовиця.

Також було представлено ідею створення Ветеранського агрохабу - як нового майданчика для підтримки ветеранів, розвитку їхніх професійних навичок та залучення до економічного життя регіону.

Було акцентовано на важливості розвитку економіки області. У центрі уваги - розширення регіональних програм підтримки малого та середнього бізнесу, а також ефективна реалізація державних економічних ініціатив на місцях. Порушувалися питання підвищення рівня зайнятості населення, створення нових робочих місць і стимулювання підприємницької активності в регіоні.

Як зауважила начальниця ОВА, платформа "Діалог влади та бізнесу" має стати ключовим майданчиком співпраці між владою та бізнесом, що забезпечуватиме ефективну комунікацію, узгодження рішень і спри-

ятиме розвитку місцевої економіки.

Вінниччина залишається серед областей із найбільшою кількістю внутрішньо переміщених осіб - нині це понад 140 тисяч людей. Регіон продовжує розширювати можливості для їхнього проживання та інтеграції, зокрема для маломобільних груп населення.

Не менш важливою сферою є розвиток системи охорони здоров'я, зокрема реабілітації та ментального здоров'я. В області працює перший в Україні обласний центр ментального здоров'я, створений для підтримки людей в умовах війни. Окремо триває робота над посиленням медичної інфраструктури області.

У галузі освіти основний акцент зроблено на доступності та безпеці навчального процесу. Продовжується забезпечення шкіл автобусами, будівництво укриттів та модернізація освітньої інфраструктури.

"Значні ресурси спрямовуються на розвиток сучасних навчальних середовищ. Також реалізуються освітні ініціативи, спрямовані на підготовку до НМТ та посилене вивчення англійської мови" - зауважила Наталя Заболотна.

У соціальній політиці важливим напрямком залишається підтримка дітей-сиріт і розвиток сімейних форм виховання, де Вінниччина демонструє один із найвищих показників у країні.

Також в області системно впроваджуються принципи безбар'єрності, спрямовані на забезпечення рівного доступу до послуг та інфраструктури для всіх мешканців. У всіх громадах створено відповідні механізми координації та визначено відповідальних осіб.

Енергетичний напрям базується на реалізації комплексного плану стійкості Вінницької області. Регіон послідовно нарощує власну генерацію, розвиває когенераційні потужності та резервні джере-

ла живлення, що має забезпечити стабільну роботу критичної інфраструктури в умовах викликів воєнного часу.

Крім того, Вінниччина продовжує розширювати міжнародне партнерство та залучати практичну допомогу для посилення стійкості регіону. Зокрема, нещодавно було поглиблено партнерство із землею Рейнланд-Пфальц (Німеччина), яке вже дало перші практичні результати.

Ще одним із ключових пріоритетів роботи є посилення взаємодії з громадами та системна комунікація щодо реалізації державних політик і програм.

"За цей період проведено виїзні зустрічі з керівниками громад у всіх шести районах області. Вони мали практичний результат: кожне порушене питання опрацьовувалося з визначенням конкретних рішень, алгоритмів дій і подальшим супроводом з боку ОВА. Такий формат дав чітке розуміння запити людей на прямий діалог із владою, тому розпочато виїзні прийоми громадян у громадах", - зазначила посадовиця.

Під час пресконференції журналісти також порушили низку суспільно значимих питань, що стосуються безпекової ситуації в регіоні, мобілізаційних процесів, соціальної підтримки військових та ветеранів, а також ключових напрямів розвитку області. Окрему увагу приділили освітнім реформам, підготовці до зими, енергетичній стійкості та екологічно чутливим проектам.

Підсумовуючи 100 днів роботи, Наталя Заболотна наголосила, що головним залишається орієнтир на людей та їхні потреби, а також подальше зміцнення регіону в умовах війни.

"Подібні діалоги є важливим елементом здорової суспільної дискусії про розвиток нашої області. Будемо й надалі проводити такі зустрічі з журналістами. Розвиваємо Вінниччину - зміцнюємо Україну!" - резюмувала начальниця ОВА.

Увіковічили пам'ять Героїв

Депутат інформує...

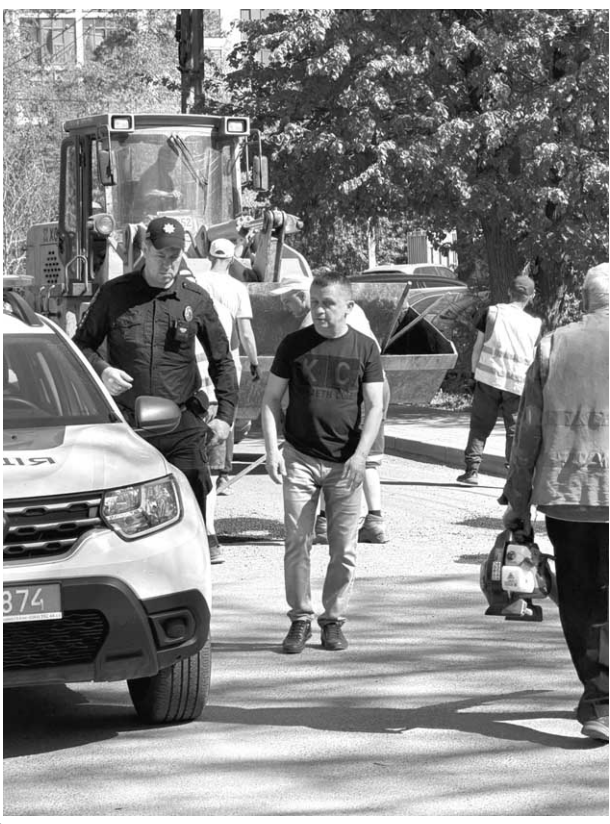
Олександр МАСЛЕННИКОВ,
Вінницька обласна рада

У Агрономічній громаді провели заходи з благоустрою.

Спочатку прибрали дороги та узбіччя. Було вивезено близько 30 тонн сміття.

Також за позабюджетні кошти було проведено ямковий ремонт доріг у Бохониках та Агрономічному. Надалі планується продовжити ремонт доріг в громаді.

Навіть у наші надважкі часи знаходимо можливість виконувати найнеобхідніші роботи.

Днями у Вороновицькій громаді відбулася подія, сповнена болу, шани та вдячності.

У КЗ "Вороновицький ліцей" відкрили меморіальні дошки на честь 8 полеглих захисників: **Костянтина Горщинського, Миколи Тімотіна, Сергія Савчука, Павла Стрільця, Володимир Бондаренка, Максима Березького, Івана Недохода та Віталія Моргуна**. Нагадаємо, що минулоріч 1 жовтня пам'ятний знак на фасаді навчального закладу встановили на честь 20-річного Героя **Анатолія Сіненка** на псевдо "Монтана".

Усі вони навчалися у стінах рідного ліцею, мали свої мрії, плани та прагнення. У нелегкий для країни час наші славні односельці стали на захист Батьківщини, своїх рідних, майбутнього України. Кожен із них міг жити, працювати та розбудовувати рідний край, однак жорстока війна забрала цю можливість.

Схиляємо голови перед подвигом наших Героїв. Їхні імена назавжди закарбуються у пам'яті громади та у серцях кожного з нас.

Аби вшанувати світлу пам'ять бійців, згадати їх подвиг, висловити співчуття та щире вдячність рідним загиблих окрім учнів, вчителів та бойових побратимів завітало й чимало односельців воїнів. У своїх виступах вони зазначили, що гірко та прикро визнавати, що за мир та спокій в державі сьогодні відають своє життя найкращі українські сини, щиро

дякували батькам за патріотичне виховання й наголосили, що ніхто й ніколи не має права забути подвиг українських героїв.

- Сьогодні у нас уже є безліч прикладів героїзму та патріотизму, чимало імен сміливців, які навіки вписані в нашу новітню історію. Серед них і наші вороновицьчани. Вони назавжди залишаться у пам'яті та серцях людьми, котрі мали чітку життєву позицію, справжніми патріотами та захисниками, які боролися за суверенітет та цілісність України і віддали життя за мир та спокій на рідній землі. Саме на прикладах таких патріотів зростатиме наше майбутнє покоління. Але хочеться вшанувати їх не посмертно, а висловлювати слова вдячності живим бійцям. Щиро дякуємо всім, хто береже пам'ять про наших воїнів, підтримує родини Героїв та виховує молоде покоління у повазі до подвигу захисників України, - наголосили виступаючі.

Хвилююче мовчання присутні вшанували світлу пам'ять воїнів, які віддали своє життя за самостійність та незалежність України. Відкрили пам'ятні знаки батьки та рідні Героїв. Затим настоятель Свято-Різдво-Богородичного храму ПЦУ протоієрей Роман освятив меморіальні дошки та здійснив заупокійну молитву за загиблими. Присутні зі сльозами на очах поклали квіти та вшанували пам'ять героїв хвилиною мовчання.

Слава Героям України! Вічна і світла пам'ять полеглим Захисникам!

День матері - свято любові, вдячності та родинного тепла

Напередодні Дня матері у Медвежушківській філії Центру культури та дозвілля Аграрно-мисливської сільської ради відбулося тепле та шире свято для матерів нашої громади.

Особливі слова вдячності та шани цього дня лунали для матерів-героїнь, які своєю любов'ю, турботою та самовідданістю виховали дітей і є справжнім прикладом материнської мудрості та сили. Наразі в Аграрно-мисливській громаді проживає 14 жінок, які мають почесне звання "Мати-героїня".

До привітань долучилися сільський голова Сергій Сітарський та його заступниця Тетяна Закревська, заступниця начальника відділу освіти, молоді, спорту, культури та туризму Оксана Юрченко. Вони подякували матерям за невтомну працю, підтримку родин та вагомий внесок у виховання майбутнього покоління.

У межах співпраці проекту "Пліч-о-пліч" на святковий захід також завітала секретарка виконавчого комітету Зеленопідської громади Херсонської області Маргарита Коваленко.

Святкову атмосферу для гостей створили творчі колективи та артисти Медвежушківської філії Центру культури та дозвілля. Для матерів звучали музичні вітання, щирі слова вдячності та зворушливі віршові рядки, які подарували присутнім багато теплих емоцій і гарного настрою.

Дорогі матері! Дякуємо вам за безмежну любов, підтримку, доброту й материнське тепло. Бажаємо вам міцного здоров'я, родинного затишку, добра, миру та щасливих усмішок дітей. Нехай у ваших серцях завжди панують радість, любов і гордість за своїх дітей.

З Днем матері!

Коли дитячі серця б'ються в унісон із серцем країни

Вінницька обласна станція юних натуралістів вкотре довела: добро має силу. І ця сила народжується саме там, де є щирість, небайдужість і бажання допомогти. Напередодні Великодня в закладі відбувся масштабний захід - "Юннатівське родинне зібрання "Великоднє толока", під час якого ми зуміли зібрати 25 000 грн. Захід

котрий об'єднав вихованців, батьків, освітян, дружно команду Центр реабілітації "Гармонія", волонтерську павутину ГО "Подільська Ластівка". Це була історія про єдність. Про людей, які об'єдналися заради важливого. Про дітей, які з таким захопленням готувалися, вірили... Про батьків, які підтримували, допомагали, вкладали частинку душі. Про педагогів, які надихали і спрямовували.

У цей день було все: щирі усмішки, теплі обійми, аромат домашніх смаколиків, хвилювання і радість. Але найголовніше - було відчуття, що ми разом творимо щось справді значуще.

І ось результат цієї великої спільної праці. Днями до нас завітала хоробрі леви передової із батальйону спеціальних операцій безпілотних систем "Крук" "Об'єднаної штурмової бригади НПУ "Лють", який ми закупили та передали

технічні засоби для підсилення роботи у їхній "Майстерні чудес" на Бомбасії.

Але насправді... ми передали більше. Ми передали дитячу віру. Ми передали вдячність. Ми передали тепло серця, яке зігрівало навіть на відстані.

Кожна гривня - це маленький крок до великої мети. Кожна дитяча робота чи смаколик - це частинка любові, вкладена з думкою про тих, хто сьогодні тримає наше небо. Особливо боляче і водночас гордо усвідомлювати, що наші діти вже так добре розуміють ціну миру... Але саме з таких моментів виростає справжнє покоління - сильне, свідоме, небайдуже.

Безмежно пишаємося усією невеликою, але такою потужною командою.

Ви - неймовірні. Ви - наше майбутнє. Ви - наша надія.

Щира вдячність кожному, хто став частиною цієї доброї справи. Кожному, хто не залишився осторонь. Кожному, хто обрав діяти.

Бо разом ми - не просто громада. Разом ми - сила, яка здатна підтримувати, надихати і змінювати.

І поки є такі серця - ми незламні.

І поки ми разом - ми обов'язково переможемо.

Антон ВЕРБИЦЬКИЙ: "У Чорнобилі все залежало від колективу"

40 років тому на ЧАЕС виникла жахлива за своїми масштабами і наслідками аварія. Відповідно до вказівки МВС України для надання допомоги у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС наказом начальника ВПО УВС №32 від 03.05.1986 було створено Вінницький зведений загін протипожежної служби цивільної оборони. Даний загін було сформовано з співробітників відділу пожежної охорони УВС, відділень та інспекцій ДПН РВВС районів області, воєнізованої та професійної пожежної охорони Вінниччини в кількості 217 чоловік, а також штаб сил та засобів протипожежної служби з 10 чоловік. Всього 227 чоловік та 34 одиниці техніки. Серед учасників

Антон Іванович Вербицький, який Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 грудня 1986 року за мужність і відвагу, виявлені під час ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС був нагороджений медаллю "За відвагу на пожежі".

- Антоне Івановичу, яким чином Ви пов'язали своє життя із службою у державній пожежній охороні?

- Розповісти про це - означає пережити все життя заново. Якщо коротко, я народився у 1946 році у с. Польова Лисівка, що у Калинівському районі. Після закінчення тамтешньої школи і Вінницького міського профтехучилища №2, був слюсарем та механіком на кількох автопідприємствах. Відслуживши в Збройних Силах з 1968 по 1969 роки, знову працював за фахом. Був навіть начальником автотранспортного цеху на Вінницькому консервному комбінаті. Коли працював у РБУ-5, якраз проходила воєнізація пожежної охорони, що входила тоді в МВС. Як молодий фахівець, у 1981 році отримав відповідне направлення і був прийнятий на посаду заступника начальника загону технічної служби. Зазначу, що пробу на ній від першого дня до звільнення. Під час заочного навчання за спеціальністю "Автомобілі і автомобільне господарство" у Вінницькому політехнічному інституті здобув кваліфікацію інженера-механіка. Кілька років разом із виконанням службових обов'язків брав участь у будівництві частини спеціальної пожежної техніки та транспортної частини на вулиці Ботанічній, що в обласному центрі. Задача цих підрозділів була і по-

відав. Наші дозиметри показували незначне відхилення від норми. Потім Михайло Горбачов 1 травня оголосив про аварію. Як завжди, я, капітан внутрішньої служби, 1 травня був на добовому чергуванні відповідальним. Наступного дня змінився і поїхав до батьків дружини у село. А 3 травня з мною приїхав командир і забрав із собою у Вінницю. Тільки й заїхав до себе у гуртожиток, аби переодягнутися. А потім - на роботу. Гарнізон пожежної охорони Вінниччини було переведено на посилений варіант несення служби. Надійшла телефонограма про термінову відправку на АЕС пожежного автомобіля. Тож готувати до виїзду пінний хід Віталія Хмелевського (нині покійного) доводилося у надзвичайно короткий строк. Шукали все необхідне, відрами носили із сховища піноутворювача.

З того дня і по 22 травня працювали буквально зранку до ночі. Були нові і нові завдання. Начальник відділення цивільної оборони і мобілізаційної роботи Василь Прокон'юк доручив мені "займатися тилом". Це означає, що я повинен був забезпечити всім необхідним зведений загін, який формувався до відправки на ЧАЕС. Для 240 чоловік слід було підготувати все, що може знадобитися - починаючи з обмундирування і закінчуючи продуктами харчування. Чоботи, пілотики, посуд, мило, постільна білизна - одним словом усе... Провіант на продовольчий склад заготовляв покійний нині Григорій Матвійчук. Робота була в усіх: перевіряли боєздатність пожежної техніки, готували обладнання до роботи в екстремальних умовах. Майже щодня проводилися навчання стосовно дій в забрудненій радіацією місцевості.

- А що було 22-23 травня?

- Того дня мене повідомили про нову посаду - у зведеному загоні я став помічником начальника штабу по транспорту і зв'язку. Наказали передавати майно. Але потім все відклалося до прибуття на нове місце - не вистачало часу. 22 травня надвечір наш загін вирушив у м. Іванків Київської області. Колона складалася з 5 пожежних цистерн, 7 автобусів, 3 легковиків та 2 вантажівок із спорядженням. Одна з них, ГАЗ-63, доверху була заповнена кисневоізольованими протигазами. Я на стотридцятому ЗІЛУ з причепом віз все інше майно. По дорозі до Іванкова обірвало компресор. Але мій товариш - начальник Київського міського загону Борис Стоян допоміг із ремонтом і 23 травня зранку ми прибули на місце дислокації загону - всього на двадцять хвилин пізніше, ніж вся колона. В Іванкові не затримався, на папері передав майно і за 15 хвилин вирушив у Чорнобиль. Туди, де між 3-м та зруйнованим 4-м енергоблоками АЕС горіли кабельні тунелі.

Нас зібрав начальник штабу сил та засобів протипожежної служби зведеного загону підполковник внутрішньої служби Петро Меліхов і повідомив, що необхідно вирушати на ЧАЕС. Я, як був із валізою, сів в автобус і разом з іншими офіцерами поїхав у саму пашу ядерного монстра. На шляху в усьому було помітно тривогу. Безлюдний, як після евакуації, край, ми у зеленій формі з протигазами ДП-46, численні пости та дорожні знаки: "На узбіччя не з'їжджати: заражено". Але був наказ, а у військових накази виконуються без обговорення. Спочатку нас привезли до адміністративно-побутового корпусу (АПК) станції. Потім ми пішки так званими лабіринтами близько 11-ї години дісталися центрального щита управління ЧАЕС. Там знаходився штаб по ліквідації пожежі у кабельних тунелях. Гасіння пожежі здійснювалося протягом 4 годин в зоні підвищеної радіації, тому стовпи були закріплені в місцях горіння, а особовий склад змінювався по черзі. Боротьбу з вогнем ще вночі розпочав Житомирський зведений загін. Брав у ній участь і наш земляк Віталій Хмелевський. Його пінний хід підключився до бойових дій о пів на п'ять ранку. Складність планування приміщення тунелю та шляхів прокладання кабельних трас, а також несправність протипожежного водогону, заважали цілком загасити вогонь. Згодом полум'я таки вдалося приборкати. Наша ж задача була не допустити повторного загорання трас.

нині є забезпечувати роботу всього гарнізону пожежної охорони нашого регіону. Активно займаюся раціоналізаторською роботою. Сконструювали підйомник Трофімова, переобладнали пінний хід на базу КАМАЗа. "Димосос", який вийшов із наших майстерень, зайняв III місце в усьому Радянському Союзі. Було над чим працювати. А як відповідальний, брав участь і в бойових чергуваннях. Запамя'яталися вибух у житловому будинку та масштабна навіть для тих часів пожежа на напіневному заводі. Окрема історія про "телефонного терориста", як зараз прийнято казати. Як правило, я заступав відповідальним по пожежах кожного 1 травня. І от протягом п'яти років нам регулярно дзвонив невідомий і повідомляв про пожежу в одній з квартир у багатоповерхівці на Червоноармійській. Адреса була кожного разу одна й та сама. Щороку цього святкового дня ми вже знали, коли чекати на хибний виклик. І, дійсно, з 11 до 12 години дня черговий отримував таке повідомлення. Хоча і знали, що це розіграш, виїжджати були зобов'язані. І поки ми слідували на неіснуючу пожежу десь в районі Головопштампу, друга пожежна частина, що на Замості, давала відбій (цей підрозділ розташований найближче). Так тривало, поки горе-жартівника не вирахували і не вжили до нього відповідних адміністративних заходів.

- А як Вас застала звістка про аварію на Чорнобильській АЕС?

- Пам'ятаю, 26 квітня 1986 року я дивився останні новини по телебаченню, і диктор скуппо повідомив про те, що на ЧАЕС сталася позаштатна ситуація. Про радіацію тоді ніхто нічого не розпо-

Одразу після цієї пожежі більшість офіцерів відправилася у наметове містечко в Іванків, а ж поїхав у Чорнобиль обласного будівництва. Там було вирішено розмістити штаб зведеного загону.

- Антоне Івановичу, які завдання довелось виконувати Вам особисто?

- У Чорнобилі одна людина нічого не вирішувала. Один міг прийняти рішення, але для його виконання потрібен був колектив. Сам колектив знаходив шляхи виконання завдань, зважаючи на ситуацію і, звісно, на того, хто вів його за собою. Я розумів людей, мене розуміли люди. І які б задачі не ставилися перед нами, все робилося вчасно саме завдяки згуртованості колективу.

Хоча умови були складними. Радіаційний фон біля гуртожитку становив 0,5-0,7 рентген за годину. У курілці, де ми бувало ділилися між собою думками, було 4 рентгена. Такий самий фон був біля гідранту, де неподалік стояв тягач АТТ. На жаль, Олександра Кухара та Івана Герасименка радіація не пощадила. Зараз їх тех з нами немає.

Перших чотири доби займалися справами відкачки "брудної" води з підвалів 3-го реактора. Для цієї роботи було сформовано 4 групи для роботи на пересувних насосних станціях (ПНС): Віктора Вінницького, Володимира Москаля, Анатолія Тачкова і моя. Шлях до реактора пролягав через міст та "рудий" ліс, або через роз'їзд, польову мийку і вздовж каналів. Це десь 16-18 кілометрів від Чорнобиля. Під'їжджали впритул до входу в коридор 3-го реактора, 4-й зруйнований залишався трохи збоку. Методика була простою - одна група змінювала іншу, якій не вдалося закачати суміш простої і важкої води. Проблема була у тому, що насоси наших автомобілів розраховані на звичайну воду, питома вага якої складає одиницю. Густина ж "брудної" води становила 1,4-1,6. Насос працює за рахунок розрідження повітря. А з такою рідиною вакуумна система просто не спрацьовувала. Після бойового розгортання доводилося заливати насос, потім рукав і тільки тоді йшла відкачка. На той час іншої техніки просто не існувало.

У бойовий розрахунок кожної ПНС входило три людини. І хоча працювали самовіддано, як одне ціле, радіація давала взнаки. Біля кабіни в один з днів наміряли 6 рентгенів, біля насоса - на порядок більше.

Неприємне враження, коли маеш справу із небезпечною рідиною. Траплялися обриви рукавів, вода розливалася, потрапляла на одяг і руки. За годину такої праці наймовірніше стомлювалися. Наші руки ставали, наче в уповільненій кінозйомці. Доводилося перепитувати сказане один в одного. Енергія дівалася кудись на очі. Пересихало у роті. Починала боліти голова. Коли ставало нестерпно, поверталися у Чорнобиль, аби передати зміну іншим групам. Вдома була такою величезною, що не було сил піти помитися у душу. Радіацією нехтували. Вдень то, зрозуміло, дбали про заходи безпеки.

- Знаю, Вам як помічнику начальника штабу по транспорту і зв'язку доводилося займатися евакуацією пожежних машин, які були задіяні на ліквідації пожежі у ніч на 26 квітня...

- Це, дійсно, так. Перш за все, кожна з машин із написами "Чорнобиль" або "Прип'ять" для нас, пожежників, була дорогоцінністю. Це були ніби дотик до героїчної історії. Крім того, опромінені пожежні автоцистерни заважали іншим ліквідаторам наслідків аварії. Радіація буквально "вбивала" машини, перетворюючи за одну дві доби нерухому техніку на брухт. Мені вдалося вивезти на спецмайданчик 5 таких автомобілів. За досить короткий час ми визначили ступінь придатності раніше виведеної із зони техніки і привели у робочий стан 13 пожежних машин.

А почалося все так, як у відомій приказці: "Перший млинець глевкий". Їхали якось на зовсім інше завдання. Біля адміністративно-побутового корпусу нас зупиняє керівник силами та засобами фахівця по атомних станціях з Ленінграда полковник Чеботаєв. Ставить задачу: "Необхідно розблокувати торець реактора, звільнити місце для шахтарів". Гірняки повинні були пробурити стінку для того, щоб встановити всередині якісь вимірні прилади. Треба то треба. Але як? Дві пожежні автоцистерни (автоцистерни з частини В.Правика і з с. Поліське - авт.) стояли прямо попід стіною. Склали план, як їх евакуювати за максимально корот-

кий час. Чеботаєв розвернувся і пішов по лабіринтах до АПК. А ми почали діяти. Під'їхали на місце і немов на тренувальні швидко і без зволікань зачепили кожну машину за гак на жорстке зчеплення. Я стрибнув у кабіну нашого першого автомобіля, і ми поїхали, а Микола Андрущак повинен був сісти в іншу машину. Зачепивши поспіхом на буксир чорнобильську автоцистерну, він відійшов до дверей і махнув рукою, мовляв: "Зчеплено!" Водій же розцінив той жест по-своєму, вирішивши, що це команда їхати, сів за кермо головної машини і зрушив з місця. На повороті, де лежали труби, всупереч розрахункам Миколи, автомобілі не зупинилися, а попрямували на виїзд. Наш товариш так і залишився стояти біля входу. А там з боку зруйнованого четвертого реактора 140 рентгенів, а від третього фон у 120 рентгенів. Куди подітися? Порятунком - увійти в лабіринти і пішки дістатися до АПК. Лабіринтами ми називали численні коридори машинного залу, які вели від майданчика біля реакторів до відносно безпечного місця. Заблукати ними - справа звичайна. Микола Андрущак дійшов до першого постового - узбека з автоматом. Той став вимагати пропуск. Наш земляк відповів, що пропуск не брав, бо на території станції заїжджали на пожежній машині. Почали зв'язуватися з командиром вартового, але безуспішно. Вертається Микола назад до входу, а від нас вже й слід вистиг.

Тим часом ми відбуксировали чорнобильську автоцистерну до АПК, залишили техніку і пішли помитися у душу. Я думав, що Андрущак наздогнав у лабіринтах Чеботаєва, а тут якраз зустрічаємо його у санпропускнику. Питаю: "А де ж Микола? Він хіба не з вами пішов по коридорах?" Тоді тільки до мене дійшло, що сталося. У голові одразу з'явився план, як знайти нашого пожежника: одні підуть шукати по коридору, а хтось поїде на машині. Але в цей час по гучномовцю пролунала команда зайти у штаб. Там повідомили, що на нас чекають на першому посту біля входу в підвал. Мовляв, ви не забрали людину.

Не забрали через непорозуміння, бо рахунок йшов не на хвилини, а на секунди. Але ж могли б і пропустити, до лабіринтів, а не виставити за двері, де скажений радіаційний фон. От таке ставлення до людини.

- Машини Віктора Кібенка та Володимира Правика були серед опроміненої техніки? Яким чином їх вивезли зі станції?

- Справа у тім, що вірна пам'ять пожежників зберегла номери цих сталевих героїв. По них бійці Вінницького зведеного загону і визначили "сталевих коней" відомих усьому світові офіцерів-пожежників. "Урал-375РМ" Віктора Кібенка мав номер 99-39 КХХ. На пожежній автоцистерні ЗІЛ-130 Володимира Правика був державний номер 35-75 КХС. Машину Віктора Кібенка я отримав наказ евакуювати 2 червня. Полковник Трофімов з Москви пояснив, що вивезти цей автомобіль або хоча б особисті речі героїв є справою честі. Заступник командира зведеного загону Михайло Ястремський вирішив для історії сфотографувати наші дії. Під'їжджаючи до місця, звернув увагу на роботів-бульдозерів, які розчищали територію. Подумки відзначив, що деякі речі автоматом не можна довіряти робити, і тоді без людей не обійтися. Певною мірою це стосувалося і завдання, пов'язаного із евакуацією опромінених автомобілів. Зі мною, як завжди, були бойові побратими Олександр Кухар, Володимир Остапчук, Іван Герасименко та дозиметрист Володимир Гончар. Жорстку зчіпку швидко накинули на гак "Уралу". Михайло Ястремський зробив кілька знімків.

Тим часом замір фону під крилом з лівого боку машини показав такий рівень, що Володимир Гончар помінявся на лиці. Під сидінням, там, де педаль газу, ще більше. Коли ж поміряли на щитках задніх коліс, дозиметрист тільки похитав головою і сказав, щоб ми прискорювалися...

"Урал" стояв майже біля самого реактора, до того ж загруз у піску, а передні колеса заклинило між рейками. До всього ще й виявилось, що на машині Віктора Кібенка не працює гідропідсилювач керма. Колеса були повернуті, а тому буксировати автоцистерну було неможливо. Було два виходи із даної ситуації. Скручувати сошку або відкласти все на потім,

забравши із собою речі та озброєння, яке було на машині. Для першого варіанту було необхідно понад 20 хвилин, а враховуючи надзвичайно великий радіаційний фон, це означало, що ми всі серйозно опромінимось. Порадилися, вибрали другий варіант. Речі ми забрали, а нашу справу за кілька днів успішно довели до кінця Володимир Придатко та Олег Григораш. Спочатку вони тренувалися на "чистій" автоцистерні. А потім на "бетері" з кількома бійцями здійснили на ЧАЕС

цілу доведену до автоматизму операцію. Вистрибнувши назовні. Один розмотав трос, другий начепив його на гак бампера, третій скочив у кабіну, сів за кермо і вивернув колеса. Таким чином автомобіль Віктора Кібенка витягнули із піску і відбуксировали на спецмайданчик.

Проблем з машиною Володимира Правика не було. Її ми евакуювали, як усі інші.

- Антоне Івановичу, а чи змінювалися самі люди у таких складних, наближених до фронтів, умовах?

- Як би не було важко, людяності не втрачав ніхто. І хоча кожен в екстремальних умовах оцінює події по-своєму, тих, хто трохи себе неправильно поводить, колектив завжди ставив на місце. Там інакше не виходило. Складна ситуація, постійна нервова напруга і тяжка робота згуртовували. Але одночасно ще й були зрощовані для того, щоб поважати людину і вірити їй. Кожен працював пліч-о-пліч заради виконання загального обов'язку - перемогти. Всі дрібні непорозуміння при цьому відпадають. На першому плані була взаємодопомога.

Мені пощастило працювати з людьми, на яких можна було поклатися, яким можна було довіряти. Пам'ятаю, як це сталося. Перший день у Чорнобилі закінчився близько 5-ї ранку наступної доби. О 6-й я відправився на сільгоспмімію, де проживали харківські резервісти. Вони прибули у Чорнобиль днів на десять раніше, ніж ми. Це формування я не брало активної участі в роботах на ЧАЕС, і нам його доручили задіяти. Житло харків'ян було майже поруч із відстійником забрудненої пожежної техніки. Коли ж я запропонував їм визначитися із добровольцями, вони, м'яко кажучи, відмовили. Про цей бунт вирішили нікому не розповідати, натомість Петро Меліхов наказав їхати в Іванків і вибрати добровольців серед наших працівників. Я взяв Володимира Остапчука, Володимира Прозуровського, ніні покійних Івана Герасименка з Немирова та Олександра Кухара з Хмільника. Так сталося, що починаючи з третього дня і до останнього вони були моєю надійною опорою.

Ці люди підтримували мене навіть тоді, коли, здавалося, був на межі зриву. Кожного дня у Чорнобилі засідав штаб зведеного загону - з півсотні чоловік. Починаючи з начальника і закінчуючи санчастиною. І так кожному видають рознарядку на виїзд. Постає питання, кому їхати. І чомусь моїй групі доводилося робити це частіше, ніж іншим. Мовляв, у нього транспорт, у нього є люди... На чобто ні в кого, крім мене, людей не було... За цілий день так накрутишся! До обіду - робота на ЧАЕС, після 14-ї - ремонт техніки. Всього ми відремонтували тоді 29 автоцистерн, провели дезактивацію 295 машин. Надвечір, якщо не на атомній станції, то готуємося до чергового засідання штабу. Десь ближче до опівночі розпочинає свою діяльність штаб зведеного загону. А після нього (до 6-ї ранку) ще потрібно встигнути підготувати на Міністерство інформаційні дані по роботі зв'язку. Так що спати не було коли. Як люди витримували, до цього часу є загадкою.

Коли ж лікарі сказали, що все, досить, довелось передавати списки, машини, територію, пальне, зв'язок В'ячеславу Каземирову. 6 червня вранці з Чорно-

биля в Іванків на "Москвичу" приїхав Петро Меліхов, і нас разом відправили у республіканський шпиталь. У нас в загоні був представник цього закладу - лікар Олександр Іванович. Він періодично перевіряв усіх, хто був найбільше пов'язаний із ЧАЕС та технікою. В аналізах моєї крові щось побачив, і 3-4 дні набридав керівництву загону про мою відправку з Чорнобиля і Іванків. Аж поки зрештою не знайшли мені заміну.

- Ліквідація наслідків аварії на ЧАЕС - справа надзвичайно серйозна і відповідальна. А чи були якісь моменти, коли можна було розслабитися, курйози під час виконання службових обов'язків?

- Пригадую одну історію із евакуацією пожежної машини чорнобильської ППЧ-17. Свою групу на той момент я вже відправив в Іванків. Володимира Остапчука теж посадив на автобус, аби привіз сюди нашу заміну і заодно мене забрав.

Тим часом начальник штаба Петро Меліхов каже: "Вибери добровольця, водія, покажи їм дорогу до цієї машини, що там і як". Я вишикував наявний особовий склад (наш зведений загін от-от мав передати всі справи Черкаській області) і просто запитав, хто поїде зі мною. Поки всі думали, крок уперед зробив Володимир Голозубов: "З тобою - поїду!".

Задача полягала у тому, аби з обвідних каналів атомної станції забрати у безпечну зону (майданчик сільгоспмімії) автоцистерну із написом на дверцятах "Чорнобиль". Ми жили в Чорнобилі і вважали своїм обов'язком подбати про пам'ять героїв 26 квітня.

Проїхали перший місток через канал, далі підійом і доріжка. Наша "сімнадцятка" із розбитим бампером стояла правим боком за півметра від водойми. Машину слід було витягнути на доріжку, аби потім поставити на жорстку зчепку. Трос, який в нас був, не вселяв особливої довіри. Зачепивши ним крію чорнобильської автоцистерни, я попередив В'ячеслава Каземирова, щоб про всяк випадок тримав напоготові сокиру (іншого не було нічого). Похилі береги каналу викладені бетонними плитами, і при можливому обриві дроту її слід було підкласти під задні колеса. Беремо пожежний автомобіль на буксир, але за півметра трос не витримує. Впирається, не впирається - машина, яку буксировали, потихеньку починає котитися назад, до каналу. Я кричу В'ячеславу: "Слава, кидай!". А він розгубився, і тільки спитав: "Що кидати?"

Якимось чином ЗІЛ зупинився. Мабуть, не вистачило інерції переїхати виступ плити.

Але це ще не фінал. Взавши з рештою "сімнадцятку" на буксир, коло розвилки проїжджаємо першого постового, у селі минаємо другого (вони знали нас в обличчя). Приїжджаємо у Чорнобиль, на нас чекає Володя Остапенко біля автобусу. Кажу йому: "Хвилинку, тільки сфотографуємося на згадку". По черзі сфотографувалися. Даю команду водієві відганяти техніку у відстійник, йдемо у напрямку брами. Тільки встигли закурити - скрегіт металу, як ножем по серцю. Обганяючи цистерну, водій зачепив нашу реліквію "Уралом" ззаду. Тільки й встиг крикнути: "Слава, це ж історія!" Потім відремонтували, як і всі інші. А фотографія й досі нагадує про ті події...

- У 1986-му не прийнято було писати в особистих картках ліквідаторів справжню дозу опромінення. Скільки "наміряли" Вам?

- На папері це вилилося аж у 24 рентгени. Але те, що я привіз із собою, постійно нагадувало про перебування на АЕС. Після повернення із шпиталю служби не залишав. Були пожежі, знову було будівництво. Споруджували спортивний комплекс управління державної пожежної охорони. Але здоров'я стало все гіршим, і за десять років після Чорнобиля - наприкінці 1996-го я зрозумів, що далі не зможу. Хвороби, лікарні, медикаменти. На жаль, з кожним роком пам'ять про учасників ліквідації наслідків страшної аварії на АЕС нівелюється. Забуваються їх роль у порятунку країни, суспільству та засобам масової інформації стає нецікавою подальша участь героїв. Згадують ліквідаторів у кращому випадку 26 квітня або у день завершення будівництва саркофагу.

- Як людина та офіцер що б Ви побажали молодим колегам, яким досвідом хотіли б поділитися?

- По-перше, завжди вчити, довіряти, вимагати, але ще й обов'язково бути справедливим до людей. По-друге, чинити із оточуючими так, як ти хотів би, щоб поступали з тобою.

Олександр КУТОВИЙ.

Кулінарні цікавинки

Торт «Перлина» зі сметанним суфле

Нам потрібно: 5 яєць, 1 скл. цукру, 1 скл. борошна (надібрати 2 ст.л., а замість них додати крохмаль), 1 ч.л. розпушувача.

Крем: сметана, цукор.

Приготування. 5 білків збити до крутих піків, поступово додаючи 1 скл. цукру. Потім по одному додати жовтки, легко вимішуючи ложкою чи лопаткою.

Наступний жовток додавати тільки тоді, як вимішали попередній. Додати до цієї маси 1 скл. борошна і крохмаль. В склянку з гранями по рубчик дати борошно, а решту крохмаль + 1 ч.л. розпушувача. Якщо робити з какао, то у склянку має вміститися борошно, крохмаль і какао. Все легко вимішати. Для форми 26X40 см потрібно 2 порції, з них спекти 4 коржі. Крем: 1 л домашньої сметани збити до збільшення в об'ємі, додати на смак цукрової пудри. Якщо магазинної – то 1,8 л (на форму 26X40 см). Можна використовувати тільки желатин, можна використовувати 1 п. желе, розведеного в 1 скл. гарячої води і 12 г желатину, попередньо замоченого в 0,5 скл. холодної води. Коли желатин набухне, його трохи нагріти, додати до гарячого желе, добре розмішати, трохи охудити і порціями додати до сметанної маси, постійно збиваючи міксером. Маса скоро гусне. Перемашений торт можна залити шоколадною помадкою. Якщо є добра домашня сметана, то можна перемастити сметаною збитою з цукровою пудрою (без желатину). Між коржами можна використовувати різні фрукти в залежності від їх достигання.

Торт «Карпатка по-новому»

Нам потрібно: заварне тісто: 250 мл води, 1 скл. борошна (200 г), 100 г масла, дрібка солі, 5 яєць. **Заварний крем:** 500 мл молока, 2 яйця, 120 г цукру, 1 ч.л. лимонного соку, 1 п. ванільного цукру, 40 г кукурудзяного крохмалю (або 50 г картопляного), 250 г сиру маскарпоне (або домашнього, або сиркової маси), 100 г масла.

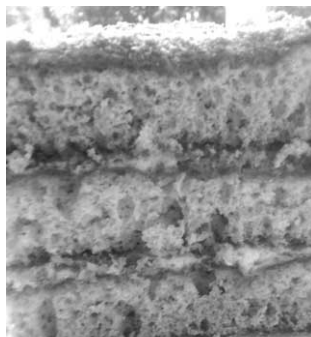
Приготування. Коржі. У каструлю налити воду, додати масло кімнатної температури, дрібку солі, дрібку ванільного цукру. Каструлю покласти на вогонь і на

середньому вогні довести до кипіння, помішуючи, до моменту закипання масло має бути розтоплено. Як тільки суміш закипить, інтенсивно перемішувати дерев'яною лопаткою або ложкою, щоб добре поєдналась вода з маслом. Додати просіяне борошно, інтенсивно перемішувати, щоб заварилось і не утворилися грудочки. Продовжувати перемішувати тісто на середньому або маленькому вогні, завдяки цьому, ми даємо випаруватись з тіста зайвий волозі, це займе близько 2-3 хв. На дні каструлі, при цьому, завжди утворюється наліт. Тісто легко відстає від дна і стінок каструлі. Вимкнути вогонь і залишити, щоб тісто встигло, накрити харчовою плівкою. Додати в тепле тісто по одному яйцю, щоразу повністю вмішуючи яйце в тісто. Тісто повинно вийти не густим і не рідким, має повільно сповзати з ложки. Тісто розділити на три частини. Дно форми (20 см) застелити пергаментом і змастити олією, викласти одну частину тіста, розрівняти, зробити нерівності за допомогою ложки. Випікати в розігрітій до 190°C духовці 25-30 хв. Готовність перевіряти дерев'яною шпажкою. **Крем.** У каструлю влити молоко, довести до кипіння. Збити яйця, цукор, ванільний цукор до розчинення, додати крохмаль, перемішати до однорідної маси. Влити тонкою цівкою у кипляче молоко, постійно помішувати. Проварити на середньому або на слабкому вогні до загустіння, охолодити. Збити м'яке масло протягом 3-4 хв, поступово додати заварний крем і збити до однорідності, додати сік лимона і сир (якщо домашній – окремо змолоти блендером). Крем розділити на дві частини.

Медовий торт «Як пух»

Нам потрібно: 5 яєць, 1 скл. цукру, 2-3 ст.л. меду, 1 ст.л. соди (погасити оцтом), 3 скл. борошна.

Приготування. Жовтки збити з цукром до пухкого і білого стану, додати мед, соду і ще раз збити. Потім додати по склянці борошно. Після першої склянки тісто ще збиваємо міксером, а вже потім другу і третю вимішувати лопаткою. Тісто стає досить густим. Окремо збити білки до стійких піків і частинами, в три заходи, ввести їх в тісто, легко вимішуючи. Викладати тісто ложкою на застелене пергаментом деко. Можна випікати тонких 4-5 коржі, але краще 3. Печеться досить швидко, орієнтуйтеся по своїй духовці. Домашню сметану збити з цукровою пудрою до пишності і збільшення в об'ємі. Можна дати попередньо замочений в гарячому чаї чорнослив. А можна також додати мелені горіхи, запарені гарячим молоком.

Торт «Мадярський»

Нам потрібно: 200 г масла, 0,5 л борошна, 1 ст.л. меду, яйце, 2 скл. (400 мл) молока, 1 ч.л. соди (гашена оцтом – 1 ст.л.), 2-3 ст.л. манки, 1 скл. цукру, 1 скл. цукрової

пудри. **Приготування.** 50 г вершкового масла, 1 скл. цукрової пудри, 1 ст.л. молока, 1 яйце, 1 ст.л. меду, 1 ч.л. соди, гашеної оцтом, вимішати в емальованій мисці й покласти на парову баню. Весь час помішувати, а коли маса стане однорідною, зняти з вогню, охолодити й додати півлітрову банку просіяно-

го борошна. Замісити тісто як на вареники. Розкачувати тісто тонким шаром (2-4 мм) і вирізати коржі довільної форми. Можна пласку тарілку прикласти до тіста та по контуру обрізати зайве ножем. Або взяти будь-яку іншу форму. Обрізки вимішувати з основною масою, а ті, що з останнього коржа, спекти й використати для посипання торта. У вас має вийти 5 коржів. Випікати їх при температурі 150-200 градусів. Готовність тіста перевіряємо сірником – воно не має липнути. Для крему зварити на молоці манну кашу з 2-3 ложок крупки, охолодити. Відтак додати решту масла (150 г) та 1 скл. цукру. Збити до утворення однорідної маси. Перемастити коржі кремом. Перетертими спеченими обрізками обсипати торт з усіх боків. Прикрасити можна як завгодно. Готовий торт покласти на ніч у прохолодне місце.

Торт кавово-шоколадний «Мокко»

Нам потрібно: 3 скл. борошна (скл. об'ємом 240 мл), 100 г какао, 2,5 скл. цукру, 5 яєць, 4 ч.л. розчинної кави, 0,5 л кисляку або кефіру, 3 ч.л. соди (без чубка), 7 ст.л. олії. **Крем:** 1,2 л сметани, 1 скл. цукру, ваніль або 400 г масла, 2 б. згущеного молока.

Приготування. Змішати у великій мисці просіяне борошно, какао, каву і 1,5 скл. цукру. В іншій мисці добре збити яйця зі склянкою цукру до збільшення маси у 5-6 разів (приблизно 5 хв). У кисляк (кефір) висипати соду, перемішати, зачекати хвилинку, поки маса збільшиться. Влити кефір в яєчну суміш, додати олію, акуратно перемішати. Відтак перемішати яєчно-кефірну масу з сухою сумішшю і трохи збити міксером. Вилити тісто на велике деко. Дно бажано застелити промашеним пергаментом. Розрівняти тісто і провести лопаткою зигзаг по центру, щоб корж у центрі не піднявся. Духовку розігріти до 160°C і пекти приблизно 30 хв. Перевірити готовність дерев'яною шпажкою. Охолодити, розрізати на 2 частини і кожну поділити на 2 коржі. Можна зробити 2 тортики по 2 коржі або 1 на 4 коржі. Виходить торт 29 на 19 см і висотою 9 см. Прочисити коржі солодкою кавою із додаванням лікеру або коньяку.

ПОРАДИ НА ВСІ ВИПАДКИ ЖИТТЯ

Коли садити квасолі у відкритий ґрунт

Травень традиційно вважається найбільш відповідальним часом для городників, і посів квасолі в цей період потребує особливої уваги. Ця культура здатна продемонструвати стрімкий ріст та забезпечити господарів щедрим урожаєм, проте ключовою умовою успіху залишається точне дотримання термінів садіння.

Для садіння квасолі варто врахувати реальні погодні умови, які цього року виявилися надзвичайно сприятливими. В Україні вже встановилося стабільне тепло, що дозволяє городникам виявляти певну гнучкість у плануванні робіт. Якщо земля на вашій ділянці вже достатньо прогрілася, а прогнози не віщують нічних заморозків, ставати до посіву можна й раніше, не очікуючи настання сутю календарних термінів. Такий підхід дозволить рослинам скористатися весняною вологою та швидше зміцніти до настання літньої спеки.

Коли садити квасолі: природні орієнтири

Найбільш надійним сигналом для початку польових робіт із цією бобовою культурою є цвітіння каштанів. Народні прикмети вказують на те, що саме в цей період земля прогрівається на достатню глибину, а ризик повернення нічних заморозків стає мінімальним.

Квасоля є дуже теплолюбною рослиною, тому для її безпечного проростання необхідно, щоб ґрунт стабільно тримав температуру не нижче 10-12 градусів тепла. Якщо висіяти насіння завчасно, у холодний субстрат, воно втратить свою енергію, а сходи будуть нерівномірними та слабкими. Найчастіше сприятливі умови в наших широтах формуються ближче до середини травня, коли встановлюється стабільно тепла погода.

Врахування фаз місяця дозволяє максималь-

но ефективно використовувати природний потенціал рослин. Для квасолі, яка формує плоди над поверхнею землі, ідеальним періодом є фаза зростального Місяця. У травні 2026 року найбільш сприятливе вікно для посівних робіт відкривається в другій половині місяця.

Згідно з астрологічними розрахунками, найкращими датами для садіння насіння в ґрунт будуть 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 та 27 травня.

У червні цей сприятливий цикл повториться в період від 16 до 25 числа.

Використання цих днів гарантує швидке проростання та активний розвиток вегетативної маси. Водночас варто категорично уникати праці на городі в дні молодика та повні, зокрема 1, 16 та 31 травня, коли життєві сили природи перебувають у стані спокою.

Як правильно садити квасолі

Окрім вибору правильної дати, велике значення має безпосередня техніка посіву та підготовка ділянки. Найкраще квасоля почувається на сонячних, захищених від вітру місцях, де раніше росли картопля, томати або огірки. Перед посівом насіння рекомендується замочити на кілька годин у теплій воді, що допоможе йому швидше «прокинутися».

Глибина закладання залежить від структури ґрунту — на важких ділянках достатньо занурити зерно на 2-3 сантиметри, тоді як на легких піщаних ґрунтах глибину можна збільшити до 4-5 сантиметрів. Дотримання дистанції між рослинами у 10 сантиметрів та міжряддя у 30-40 сантиметрів забезпечить достатню вентиляцію та освітлення, що в результаті дозволить кожному кущу сформувати повноцінні та здорові стручки.

Повідомлення про намір отримати дозвіл на викиди:

Повне та скорочене найменування суб'єкта господарювання - ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ОРАТІВМ'ЯСО" (ТОВ "ОРАТІВМ'ЯСО"), ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ (реєстраційний номер облікової картки платника податків ФОП) - 33002696;

Місцезнаходження суб'єкта господарювання - 22633, Вінницька обл., Вінницький р-н., с. Оратів, вул. Івана Франка, буд.5а, контактний номер телефону - (04330)2-34-86, адреса електронної пошти суб'єкта господарювання - orativmeat@ukr.net

Місцезнаходження об'єкта промислового майданчика - 22636, Вінницька обл., Вінницький р-н., Оратівська ТГ, с. Мервин, вул. Зелена, буд.55

Мета отримання дозволу на викиди - отримання дозволу на викиди ЗР для існуючого об'єкту, з метою надання права експлуатувати об'єкт, з якого надходять в атмосферне повітря забруднюючі речовини або їх суміші;

Відомості про наявність висновку з оцінки впливу на довкілля, в якому визначено допустимість провадження планованої діяльності, яка згідно з вимогами Закону України "Про оцінку впливу на довкілля" підлягає оцінці впливу на довкілля - висновок отриманий №01-15-01/20212197420/1

Загальний опис об'єкта (опис виробництва та технологічного устаткування) - Основним видом діяльності підприємства згідно КВЕД є 10.11 Виробництво м'яса

На території промайданчика розміщуються очисні споруди призначені для прийняття стічних вод від виробництва. За допомогою комплексу очисних споруд здійснюється очищення стічних вод з повним механічним, біологічним очищенням та знезараженням стічних вод.

Джерелами викидів ЗР є приймальне відділення, передкамерна секція, попередній відстійник, камера дефосфатації, камера біосорбції, проміжний відстійник, камера біосорбції, камера денітрифікації, камера біостабілізації, вторинний відстійник, камера регенерації, резервуари шламосушки.

Відомості щодо видів та обсягів викидів (т/рік) - сірководень - 0,0069163, аміак - 0,079486, етантінол (етилмеркаптан) - 0,000394521, метилмеркаптан - 0,000009085, вуглецю оксид - 0,276054, оксиди азоту (у перерахунку на діоксид азоту [NO + NO2]) - 0,0133322, метан - 5,97943

Відповідно до Наказу Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України №448 від 27.06.2023р. заходи щодо впровадження найкращих існуючих технологій виробництва, що виконані або/та які потребують виконання - заходи не передбачені; перелік заходів щодо скорочення викидів, що виконані або/та які потребують виконання - заходи не передбачені; дотримання виконання природоохоронних заходів щодо скорочення викидів - заходи не передбачені;

Відповідність пропозицій щодо дозволених обсягів викидів законодавству - відповідають, згідно вимогам Наказу №309 Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 27.06.2006 р. та Наказу №177 Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 10.05.2002 р.

Адреса Вінницької обласної військової (державної) адміністрації до якої можуть надсилатися зауваження та пропозиції громадськості щодо дозволу на викиди - Вінницька обл., м. Вінниця, вул. Соборна, 70. Тел. 0432 592 110.

Строки подання зауважень та пропозицій - приймаються протягом 30 календарних днів з дати опублікування інформації в газеті.

ПОЧИНАЄМО ВСЕ ІЗ ЧИСТОГО ЛИСТА

Степан відлежався в кардіології 2 тижні. Він відчував себе досить бадьоро, і вже мріяв про швидку виписку. Залишалося день-два, як йому пообіцяв головний лікар.

А зараз він все ще стояв у загальній черзі в лікарні по обід, і весело розглядав інших пацієнтів.

Раптом його обличчя змінилося! Одна жінка, яка повільно йшла коридором, здалася Степану дуже знайомою...

Настільки знайомою, що в нього знову защемило серце від неприємних спогадів. Йому дуже захотілося, щоб він помилився, але...

Так, то була вона! Степан застиг від побаченого.

То була його колишня начальниця, Тетяна Сергіївна, власною персоною.

Тільки зараз, у цьому убогом лікарняному одязі, вона виглядала неприродно безглуздою і дуже старою.

Це, у свої, здається, неповні шістьдесят...

Десять років тому вона, працюючи директором, була чудова. Одягалася Тетяна Сергіївна шикарно і багато, але характер у неї був, при всій красі, дуже важкий.

Тому що була вона жінкою підозрілою і зарозумілою.

Тоді Степан працював її заступником. І одного разу, на нараді в начальства, Тетяна Сергіївна раптом почула, як її заступника прилюдно похвалили, і жартома сказали, що він би спокійно міг замінити її в директорському кріслі!

І директорка аж стрепенулася.

З того дня Тетяна Сергіївна почала терміново діяти... Спочатку вона створила для свого заступника нестерпні умови роботи, доручаючи йому організувати дивні, свідомо провальні заходи.

Потім директорка почала фіксувати кожне його запізнення, натякаючи на швидке звільнення за статтею.

І, зрештою, вона досягла свого.

Степан якось занервував, і власноруч написав заяву на звільнення.

Але їй і цього здалося замало. Вона поширила чутки, що Степан Юрійович – бездарний організатор, і краще його на роботу не брати.

Помикавшись, Степан все-таки знайшов фірму, і став працювати там простим робітником.

Повернувся, можна сказати, до своєї основної професії, на яку колись навчався в інституті.

І зараз ця жінка, яка спробувала зламати його життя, йшла повз нього, і згаслими очима дивилася собі під ноги...

Степан чудово знав, що життя дало їй дуже багато випробувань. Навіть більше, ніж йому.

З чутком, якимось їй спіймали за руку... І гроші були, начебто, невеликі, але на неї відразу ж завели справу, яка тривала цілий рік.

Тетяну Сергіївну, звісно, за цей час звільнили з посади. А після того, як їй дали умовний термін, працювати їй брати вже ніхто не захотів.

Побачивши свого колишнього заступника у коридорі лікарні, вона застигла і розгубилася.

– Здрастуйте, Тетяно Сергіївно, – неохоче привітався Степан.

– Здрастуйте, Степане Юрійовичу, – так само неохоче відповіла вона, не розуміючи, що їй робити далі.

Наче прийшла по обід, а тут людина, яка її, мабуть, усією душею не переносить.

– Ставайте до мене, – навідсьох вихопилося у Степана. – Моя черга вже підходить.

Вона слухняно підійшла до нього, намагаючись не дивитися йому в очі.

Хвилинку вони стояли мовчки, потім майже одночасно взяли таці, на яких знаходився нехитрий лікарняний обід. Потім, не змовляючись, вони чомусь підійшли до одного вільного столика, поставили на нього свої таці, і подивилися один на одного.

– Ну, і як ви тепер живете? – запитав Степан.

– Так собі, – зізналася вона. – Я що хочу сказати вам, Степане Юрійовичу... Ви пробачте мені... Самі знаєте за що...

– Так, годі вам... – скривився він. – І все-таки ви де зараз працюєте?

– Ніде, – похитала вона головою.

– Як це? Зовсім? – здивувався він.

– Зовсім.

– Чому так?

– Бо нікуди не беруть. Не люблять мене тепер... Мабуть, бояться зв'язуватися...

– А на що ж ви тоді живете? Ви хоч на пенсії?

– Ні... Не встигла... Живу я тепер дуже скромно, на заощадження, які колись назбирала. Але вони ось-ось закінчатся.

– То ви ж спеціалісткою колись працювали. Невже не можна знову цією справою зайнятися? За ваші роботи зараз солідно платять. Чи вам колишній статус не дозволяє опускатись так низько?

– Та який ще статус?! – вона скривилася і знизала плечима. – Я ж говорю, зі мною ніхто не хоче працювати... Ніхто... Ні в якому вигляді... Всі як змовилися...

Вона знову взяла свій піднос з їжею в руки.

– Ну гаразд... Піду я в палату... Там пообідаю...

– Стривайте! – різко зупинив той її. – Тут така справа, Тетяно Сергіївно. Я зараз працюю над проектом. Наприкінці літа буде термін здачі. Мені потрібна буде допомога.

– Так спеціалістів зараз – хоч греблю гати, – кисло посміхнулася вона. – У чому проблема?

– Проблеми немає, але я добре пам'ятаю, які ми з вами проекти робили. Свого часу... Мені потрібна саме така професіоналка, як ви. Я б і сам написав, але в мене, крім цього, купа справи. Візьметесь?

– Степане Юрійовичу, ви в своєму розумі? – з підозрою запитала вона. – Ви хочете замовити роботу людині, яка зламала вам кар'єру! Навіщо це вам потрібно? Хотите надо мене пожартувати?

– Навіщо мені це потрібно, я й сам гадки не маю, – Степан не брехав.

Він не знав, навідсьох хоче допомогти цій жінці, яка так вчинила з ним.

– Просто хочу допомогти вам, і все. Я ж був у вашій шкірі і знаю, що це таке. Ну, то як? Візьметесь?

– Якщо певні люди побачать моє прізвище, вони проект одразу закрийють! – сказала вона різко. – Ви ж це знаєте. Я б і сама так само зробила.

– Але ж ви можете написати проект під псевдонімом. І я постараюся, щоб його приймали без вашої присутності. А оплату проведемо через нашу бухгалтерію, де вас ніхто не знає. Ну? Ви згодні?

Вона боялася відповідати, хоч було видно, що очі її засяяли.

– Ваш номер телефону не змінився? – спитав знову Степан.

– Ні.

– Коли вас виписують?

– Начебто, через тиждень.

– Добре. Тоді, через десять днів я зателефоную вам. А ви поки що думайте над планом. Ви ж не забули, як це робиться?

– Звичайно, не забула, – несміливо посміхнулася вона. – І все-таки, Степане Юрійовичу, ви все це – серйозно? Це з вашого боку не жарт?

– Тетяно Сергіївно, припиніть, – невдоволено сказав він. – Давайте домовимося – все, що між нами колись сталося, це все зникло! Нема більше цього!

Ми починаємо з вами спілкування із чистого аркуша. Але з однією умовою. Ваші роботи повинні бути професійними. Ну, ви знаєте, про що я?

– Більше ніж, – вона кивнула, і повільно, з підносом у руках, пішла до своєї палати.

Потім раптом зупинилася, озирнувшись і додала:

– Я згодна, Степане Юрійовичу... Починаємо все із чистого листа. Бо ж треба якось жити далі...

А Степан подумав собі: – Яка все таки мила жінка... І ще молода...

...Робіть добро людям, навіть якщо колись з вами вчинили погано. І воно ще повернеться вам сторицею...

УКРПОШТА

УЛЮБЛЕНЕ МІДІА
З ДОСТАВКОЮ ДОДОМУ

Оформіть передплату
на II півріччя в Укрпошті!

Якісні металопластикові
вікна та двері від
заводу-виробника із
гарантією.
Найнижчі ціни.

Тел.: (068) 840-38-18,
(063) 407-77-14.

Втрачені дипломи Бершадського медичного коледжу та Вінницького медичного коледжу видані на ім'я Грабчук Ірини Сергіївни, вважати недійсними.

Свідоцтво про право власності на будівлі та споруди, виданого на підставі рішення виконкому Вінницької міської ради від 12.10.2004 р. № 2005 територіальній громаді м. Вінниці в особі Вінницької міської ради за адресою Маяковського 138, вважати недійсним в зв'язку з втратою.

"ПОДІЛЬСЬКА
ЗОРЯ"

Вінницька регіональна газета.

редактор
Л.І.ДЖЕДЖУЛА

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС
ПЕРІОДИЧНОГО ВИДАННЯ:
ДЛЯ НАСЕЛЕННЯ – 61487

Газета зареєстрована
Головним територіальним
управлінням юстиції у
Вінницькій області
15.03.2019 р.
Ідентифікатор медіа -
R30-01106.
Засновник: Трудовий
колектив Товариства з
обмеженою
відповідальністю "Редакція
Вінницької регіональної
газети "Подільська зоря"

Газета виходить щочетверга,
видається українською.
Спосіб друку – офсетний,
обсяг 3 друковані аркуші.
Формат А-3.
Розповсюджується
у Вінницькій області.
Видавець: Товариство з
обмеженою відповідальністю
"Редакція Вінницької
регіональної газети
"Подільська зоря".

Редакція не завжди поділяє точку
зору авторів публікацій. Відповідаль-
ність за надруковані та вкладені в
газету листівки, матеріали, рекламу і
оголошення несуть автори та
рекламодавці. Редакція залишає за
собою право редагувати та скорочу-
вати текст. При передруці матеріалів
посилання на «Подільську зорю»
обов'язкове. Матеріали, позначені
публікуються на правах
реклами.

РОЗРАХУНКОВИЙ РАХУНОК:
№UA653020760000026007300901415,
Вінницьке обласне управління АТ
«Ощадбанк»,
МФО 302076,
інд. код 02471361,
e-mail:
pzorya2003@ukr.net
Адреса редакції:
21100, м. Вінниця,
вул. Брацлавська, 31.
Телефон : 068 840 38 18.

2000000059402
Зам. №2610419.
Наклад - 1500.
Газета віддрукована "Прес
Корпорейшн Лімітед",
21034 м. Вінниця, вул.
Гетьмана Мазепи, 12-А
Тел.: (0432) 55-63-97(98)

Вітаємо ветеранів війни та праці

65-річчя відзначатиме воїн-інтернаціоналіст с. Лука-Мелешківська - **Микола Петрович ЛАЩЕНКО** (20 травня).

День народження святкуватиме голова організації ветеранів с.Гавришівка - **Броніслава Францівна ЩЕГЕЛЬСЬКА** (20 травня).

Від імені активу Вінницької районної та місцевих ветеранських організацій щиро зичу іменинникам міцного здоров'я, достатку й злагоди в родині, гідної пошани від суспільства та держави, довгих літ щасливого життя під мирним українським небом.

Із повагою,

Петро ВАСИЛИНИЧ,
голова Вінницької районної організації ветеранів.

ПЕРЕДПЛАТИТЬ «ПОДІЛЬСЬКУ ЗОРЮ»

ШАНОВНІ НАШІ ВІДДАНІ ЧИТАЧІ.

Продовжуємо випуск однієї із найстаріших газет краю, аби Ви дізнавалися новини з життя громад, району, області та України. Сподіваючись на кращі часи продовжуємо передплату на 2026 рік.

Передплата з поштовими послугами становить:
(61487): на місяць - 77,00 грн.,
6 місяців - 362,00 грн.,
1 рік - 704,00 грн.

14 травня - хмарно, без опадів, t вдень +14...+18°C, вночі +5...10°C.

15 травня - ясно, без опадів, t вдень +16...+21°C, вночі +7...+13°C. 16 травня - ясно, без опадів, t вдень +18...+23°C, вночі +9...+16°C. 17 травня - хмарно, без опадів, t вдень +19...+22°C, вночі +12...+17°C. 18 травня - хмарно, дощ, t вдень +16...+19°C, вночі +13...+15°C. 19 травня - хмарно, дощ, t вдень +18...+21°C, вночі +14...+16°C. 20 травня - хмарно, дрібний дощ, t вдень +20...+23°C, вночі +14...+17°C.

Замовляйте привітання та оголошення у «Подільській зорі» телефоном, електронною поштою або Viber. Звертайтеся: pzorya2003@ukr.net (068) 840 38 18; (096) 185 00 63; (063) 890-89-57.

Назвав напам'ять 232 події з 70-річної історії Євробачення та встановив рекорд

У Вінниці 8-річний школяр **Богдан Малярський** встановив рекорд України, відтворивши напам'ять понад 230 фактів про "Євробачення", він за пів години безпомилково назвав дати, імена переможців та знакові події конкурсу за всі 70 років його існування.

Про це повідомляє керівниця Національного Реєстру Рекордів України Лана Ветрова.

"70 років історії легендарного Євробачення у цифрах і фактах відтворив напам'ять 8-річний школяр Вінницького ліцею № 20 Богдан Малярський із Вінницьких Хуторів. Він віртуозно зчитує партитуру семи десятиліть історії пісенного конкурсу Євробачення так, наче сам був за лаштунками кожного фіналу, починаючи з найпершого у 1956 році", - зазначає Лана Ветрова.

Богдан за 30 хвилин назвав 232 найцікавіші події головного музичного проекту Європи, тим самим встановивши рекорд України "Найбільша кількість фактів з історії пісенного конкурсу Євробачення, відтворених напам'ять дитиною".

"Серед них - безпомилкові дати, переможці, неочікувані повороти, країни, знакові хіти, драми і триумфи. Усе як по нотах! Це справжня "жива енциклопедія" пісенних перегонів!

Було неймовірно спостерігати, як Богдан із захватом оперує датами, які старші за його батьків і відбулися за

десятиліття до його народження. Хлопчик захопився Євробаченням в 4 роки, зараз вже веде свою рукописну картотеку і робить власні прогнози. До речі, він завчасно передбачив участь у Євробаченні Leleka від України.

Поки ми щороку з нетерпінням чекаємо на нові виступи, цей хлопець в голові вже систематизував всю європейську музичну епоху. І його знання точно заслуговують на найвищі 12 балів від професійного журі та від глядачів з усіх країн", - ділиться керівниця НРРУ.

Про досягнення юного поціновувача Євробачення розповів й директор Вінницького ліцею №20 Олег Слушний. Він наголосив, що у закладі щиро пишаються юним талантом, його наполегливістю, пам'яттю, любов'ю до музики та великою працею батьків і педагогів. Це приклад того, як дитяче захоплення може перетворитися на справжнє досягнення на рівні всієї країни.

- Особисто для мене ця подія має ще й особливий емоційний зміст. Від першої перемоги України на Євробачення 2004 я також став справжнім фанатом Євробачення. Щороку із захопленням слідкую за конкурсом, вболіваю за Україну та мрію колись відвідати гранд-фінал наживо - у будь-якій країні світу. І знаєте, надзвичайно приємно бачити, що нове покоління українців теж живе музикою, мріями, знаннями та вірою у власні сили. Вітаємо нашого рекордсмена! Нехай це буде лише початок великого шляху до нових перемог, - написав у соцмережі Facebook пан Олег.

Автомийка - чистота, яку видно одразу

Професійна мийка автомобілів із використанням якісної автохімії та сучасного обладнання. Дбайливо очищуємо кузов, диски та салон без шкоди для лакофарбового покриття.

- Закриті бокси - для тих, хто мие сам
- 2 бокси самообслуговування
- комфортно, спокійно, в будь-яку погоду
- Мийщики - для тих, хто цінує час
- 2 бокси з професійними мийщиками
- швидко, якісно, без зайвих клопотів

Наші послуги:

- безконтактна та ручна мийка
 - мийка двигуна
 - хімічстка салону
 - нанесення воску та захисних покриттів
 - Працюємо швидко та з увагою до кожної деталі
- Заїжджайте до нас - ваш автомобіль заслуговує на ідеальну чистоту

Адреса: м.Вінниця, Хмельницьке шосе, 17А, для запису тел. 068 725 78 90.

Астрологічний прогноз на 18 - 24 травня

ОВЕН (21.03-20.04). Варто задуматися над зміною пріоритетів. Можливо доведеться робити те, чого раніше ви не робили. І краще не панікувати, а навчатися новому. Не виключені конфлікти на роботі, тому добре б поменше спілкуватися з колегами й потрапляти на очі начальству. Можуть знайти втілення найтаємніші плани та задуми. У вихідні з'явиться більше вільного часу, а справ і спілкування стане набагато менше. Сприятливий день - середа, несприятливий - четвер.

ТЕЛЕЦЬ (21.04-21.05). Успіх можливий, але зажадає більших витрат сил і часу. Ви повинні розраховувати тільки на себе. Постарайтеся піти на здоровий компроміс з діловими партнерами та колегами, врахувати всі інтереси. Темп роботи краще не збільшувати, а навпаки, знизити, якщо так буде зручніше. У вихідні ви ризикуєте стати жертвою брехні та лестощів. Сприятливий день - четвер, несприятливий - понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05-21.06). Нові проекти отримають додатковий поштовх, і ви ще на один крок наблизитесь до своєї мети. Усе виявиться на краще. Цікаві ідеї та нестандартний підхід дозволять поліпшити добробут. У вихідні варто побути на самоті або в оточенні близьких людей. Ви переконаєтеся, що вас люблять і цінують. Сприятливий день - понеділок, несприятливий - середа.

РАК (22.06-23.07). Розпочинається сприятлива смуга, з'явиться шанс для просування кар'єрними сходами. З'являться нові плани, перспективи, ідеї, природно покращиться й настрій. На вас чекають приємні події в особистому житті. У вихідні будете занадто емоційними, краще звести до мінімуму необов'язкові контакти. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - п'ятниця.

ЛЕВ (24.07-23.08). У вас буде шанс вирішити чужу проблему й одержати щире подяку. Не виключені конфлікти в родині. В особистому житті можливі проблеми, пов'язані із великою зайнятістю на роботі. У вихідні

бажано бути осторонь від подій, краще спостерігати, а не діяти. Сприятливий день - середа, несприятливий - п'ятниця.

ДІВА (24.08-23.09). Настає складний період, який зажадає від вас швидких і важливих рішень. Імовірно передбачені обставини, що загрожують зруйнувати плани. Але все-таки удача буде з вами, особливо якщо не будете різко та раптово змінювати власні рішення. У вихідні рідні чіплятимуться до вас з найменшого приводу, постарайтеся все-таки зберегти мир у родині. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - четвер.

ТЕРЕЗИ (24.09-23.10). На роботі справи йдуть досить благополучно. Можливий успіх у фінансових справах та бізнесі. Але ви не зможете відскіпатися від почуття, що вам чогось не вистає. Обережніше з інформацією, особливо, якщо вона стосується вас особисто. Краще не казати зайвого. Займіть вишукану позицію і дійте за можливості обдуманно та мудро. В особистому житті можливі розчарування й раптові зміни. Сприятливий день - понеділок, несприятливий - середа.

СКОРПІОН (24.10-22.11). Варто зайнятися встановленням більш тісних контактів з колегами, це допоможе втілити в життя грандіозні плани в побудові кар'єри. Ви здатні зачарувати кожного, люди готові допомагати й вірити вам. Чекає солідний прибуток і навіть багатство, яке ви чесно заробили. До того ж пощастить в коханні. На вас чекає чимало ніжних осядчень. Проводьте більше часу вдвох. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - середа.

СТРІЛЕЦЬ (23.11-21.12). Вам просто необхідно бути уважнішими в діях і словах. Пошук золотого середина взагалі повинен стати основним вашим заняттям у ці дні.

Жодних зайвих фраз і необдуманих учинків. Інакше на вас чекають малоприємні наслідки. З'явиться можливість управляти ситуацією, впливати на події в найближчому майбутньому. Зустріч з друзями у вихідні обіцяє чимало приємних моментів. Сприятливий день - четвер, несприятливий - субота.

КОЗЕРІГ (22.12-20.01). Буде непросто усвідомити, що саме ви робите не так. Займатися краще дрібницями, а також справами, у яких помилитися неможливо. Сприятливі контакти з колегами здалеку. У вихідні можуть виникнути складнощі у стосунках з друзями, деякі з них можуть вчинити зовсім не так, як ви очікуєте. Сприятливий день - п'ятниця, несприятливий - понеділок.

ВОДОЛІЙ (21.01-19.02). Збільшиться обсяг роботи, але виконуйте тільки те, що вам під силу. Не варто звалювати на себе зайвий тягар відповідальності. Хоча зараз рівень працездатності настільки високий, що навколишнім не вгнатися за вами. Постарайтеся не наважувати власну думку, це може призвести до конфліктної ситуації. У сімейному житті все буде не так, як вам хочеться. Але доведеться прийняти ситуацію. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - четвер.

РИБИ (20.02-20.03). Постарайтеся бути стриманішими і не дратуватися з дрібницями. Не варто ухвалювати серйозних рішень, небажано планувати ділові зустрічі та переговори. Робота забиратиме у вас багато часу, а сімейні справи, судячи з усього, можуть опинитися майже на останньому місці. Але ж дітям знадобиться ваша допомога. У вихідні придбайте для будинку щось необхідне, і ваш настрій покращиться. Сприятливий день - четвер, несприятливий - середа.